

Dua Çağrısı

J. C. Ryle

Dua Çağrısı

J. C. Ryle

Dua Çağrısı**Yazar:** J.C. Ryle**Özgün adı:** A Call to Prayer

© 1998 Chapel Library. Kopyalama için itibari ücretten fazla ödemeyi alınmadığı sürece ve bu sayfadaki metinler ve telif hakkına ilişkin uyarı dahil edildiği sürece bu kitap herhangi bir yolla çoğaltılabilir ve bunun için izin alınmasına gerek yoktur. Chapel Library, tamamen Tanrı'nın sadakatine dayanan bir iman hizmetidir. Bu nedenle bağış talebinde bulunmamaktadır ancak isteğe bağlı olarak verilen destekleri kabul etmektedir ve bu destekler için müteşekkirdir. Chapel Library, kitaplarını bastığı yazarların tüm doktrinel görüşleri ile aynı fikirde olmak zorunda değildir. Bilgi için Chapel Library, 2603 West Wright Street, Pensacola, Florida 3205, USA adresine yazın. Tel: +1 850 438 66 66, Fax: +1 850 438 02 27, email: chapel@mountzion.org, site: www.chapellibrary.org

Sürüm: dua_cagrasi@app-3-ga4b7f58***URL:** https://yayinlar.viachristus.com/dua_cagrasi**Çeviri:** Alper Günay**Dizgi:** Caleb MacLennan

İzmir Protestan Kilisesi'nin yardımlarıyla türkçeye kazandırılmıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Yayın: Bu PDF biçimi, özellikle yerel kiliselerin kendi cemaatları için basmalarına uygun hazırlanmıştır ve Via Christus'un internet sitesinde ücretsiz yayılmaktadır.

İçindekiler

1. Dua Bir İnsanın Kurtuluşu için Gereklidir	6
2. Dua Alışkanlığı: Gerçek Bir Hristiyanın İşareti	8
3. Dua: En Çok İhmal Edilen Görev	11
4. Dua Büyük Bir Teşvik Yaratır	14
5. Duada Gayretli Olmak: Kutsallığın Sırrı	17
6. Dua ve İmandan Uzaklaşma	19
7. Dua ve Ruhsal Ferahlık	21
8. Kurtuluşa Kavuşmamış Olanlara Öğüt	24
9. Kutsallara Tavsiye	27

“Her Şeyden 6nce Şunu 6ę6tlerim: Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakın ve huzurlu bir yaşam s6relim diye, krallarla b6t6n 6st y6neticiler dahil, b6t6n insanlar için dilekler, dualar, yakarışlar ve ř6k6rler sunulsun.”

— 1. TİMOTEOS 2:1–2

BÖLÜM BİR

Dua Bir İnsanın Kurtuluşu için Gereklidir

DUA EDİYOR MUSUNUZ?

Size üç kelimedenden oluşan bir sorum var: Dua ediyor musunuz?

Bu tek soruyu sizin dışınızda hiç kimse cevaplayamaz. Kilise hizmetiniz, ibadet toplantılarına katılıp katılmadığınızı söyleyebilir. İlişkide olduğunuz kişiler, evde aileniz ile birlikte dua edip etmediğinizi söyleyebilir. Ama yalnız kaldığınızda dua edip etmediğiniz konusu Tanrı ile sizin aranızdadır.

Sizden, bütün dikkatinizi önünüze getirdiğim konuya vermenizi rica ediyorum. Sorumun fazla samimi olduğunu söylemeyin. Eğer yüreğiniz Tanrı'nın gözünde doğruysa bunda sizi korkutacak hiçbir şey olamaz. Sorumu, dualarını sen söyle, diyerek kesmeyin. Dualarınızı söylemeniz bir şeydir, dua etmek başka bir şey. Bana sorumun gereksiz olduğunu söylemeyin. Eğer beni birkaç dakika dinlerseniz, size sorularım için iyi gerekçeler sunacağım.

KURTULUŞ İÇİN GEREKLİLİK

Size dua edip etmediğinizi sordum, çünkü dua etmek bir insanın kurtuluşu için kesinlikle gereklidir.

Kesinlikle gereklidir, diyorum ve bunu iyice düşünüp taşınarak dile getiriyorum. Şu anda ahmaklar ve bebekler ile konuşmuyorum. Bu sözü imansızlara söylemiyorum. Az veren aza gereksinim duyar. Özellikle bizim gibi kendisini Hristiyan olarak adlandıranlara söylüyor ve diyorum ki, dua etmeyen hiç kimse kurtulmayı beklemesin!

Kurtuluşa lütuf ile herhangi birinin sahip olduğu ölçüde güçlü bir şekilde sahibim. Şimdiye kadar yaşamış en büyük günahkâra tamamen ve bedava bir affı büyük bir memnuniyet ile teklif ederim. Ölüm döşeğinin yanı başında dikilip, “İsa Mesih’e şimdi bile iman etmen seni kurtarmaya yetecek” demekte tereddüt etmem. Ama Kutsal Kitap’ta, bunu istemeyen birisinin kurtuluşa kavuştuğunu görmüyorum. Günahları bağışlanan ve yüreği fazla değişmeyen kişi, “Rab İsa, bunu bana ver” derse, bunu Kutsal Kitap’ta bulamam. Kutsal Kitap’ta duaları aracılığıyla herhangi birinin kurtuluşa kavuşmadığını bulabilirim ama dua etmeden herhangi birinin kurtulduğuna dair bir şey bulamam.

Bir insanın kurtuluşa kavuşabilmesi için Kutsal Kitap'ı okuması şart değildir. Bir kişinin eğitimi, okuma yazması olmayabilir ya da kör olabilir ama Mesih yüreğindedir. Bir insanın kurtuluşa kavuşabilmesi için müjdenin vaaz edildiğini duyması şart değildir. Bu kişi müjdenin vaaz edilmediği bir yerde yaşıyor olabilir, yatalak hasta veya sağır olabilir. Ama aynı şey dua için söylenemez. Bir insanın kurtuluşa kavuşabilmesi için dua etmesi mutlaka şarttır.

KİŞİSEL SORUMLULUK

Sağlığa ya da öğrenmeye götüren bir anayol yoktur. Prensler ve krallar, fakirler ve köylüler dahil herkes benzer şekilde bedenlerinin ve zihinlerinin isteklerine cevap vermek zorundadır. Hiç kimse bir vekil aracılığı ile yiyip içemez ve uyuyamaz. Hiç kimse alfabeyi bir başkası için öğrenemez. Tüm bunlar, kişinin yalnızca kendisi için yerine getirmesi gereken şeylerdir; aksi halde hiçbiri yerine getirilmemiş olur.

Yalnızca beden ve zihin ile ve yalnızca ruh ile yerine gelebilecek şeyler vardır. Ruh sağlığı ve esenliği için yapılması gereken çok gerekli ve belirli şeyler vardır. Herkes bu gibi şeyleri kendisi için yerine getirmelidir. Herkes kendisi için tövbe etmelidir. Herkes Mesih'e kendisi için başvurmalıdır, herkes Tanrı ile kendisi için konuşup dua etmelidir. Bunu kendiniz için yapmalısınız, bunun sizin için hiç kimse yerine getiremez.

Duadan yoksun olmak demek, Tanrı'dan, Mesih'ten, lütuftan, umuttan ve cennetten yoksun olmak demektir. Bu, cehennem yolunda olmak demektir. Şimdi, dua ediyor musunuz diye sorduğum için buna şaşırabilir misiniz?

BÖLÜM İKİ

Dua Alışkanlığı: Gerçek Bir Hristiyanın İşareti

DUA EDENLER

Dua edip etmediğinizi tekrar soracağım, çünkü dua etmek gerçek bir Hristiyanın kesin işaretlerinden birisidir.

Tanrı'nın yeryüzündeki bütün çocukları aynı şekildedir. Tanrı halkının dua ediyor olması, yaşamlarının başından beri süregelen inançları ile ilgili bir gerçektir. Dünyaya yeni gelen bir bebeğin ilk yaşam belirtisi nefes almaktır, yeniden doğmuş olan birisinin ilk tepkisi ise dua etmektir.

Bu, Tanrı'nın tüm seçilmişlerinin ortak özelliğidir, "İsa öğrencilerine, hiç usanmadan, her zaman dua etmeleri gerektiğini belirtti" (Luka 18:1). Bu seçilmişler, yüreklerinde çalışarak onlara oğulluk ruhu veren ve onları yeni yaratıklar haline getiren Kutsal Ruh ile "Abba, Baba" diye seslenirler (Romalılar 8:15). Rab Mesih onlara yaşam verdiğinde ses ve dil de verir ve şöyle der: "Akılsızlığı bırakın." Tanrı'nın akılsız çocuğu yoktur. Bunda Kutsal Ruh sayesinde seslenebilen çocuklar olmaları kadar, dua etmelerine ilişkin yeni doğanın da payı vardır. Merhamete ve lütfâ olan ihtiyaçlarını görürler. Ruhsal boşluklarının ve zayıflıklarının farkına varırlar. Yaptıklarının aksini yapamazlar. Dua etmelidirler.

Kutsal Kitap'taki Tanrı'nın kutsallarının yaşamlarını dikkatli bir şekilde inceledim. Tarih boyunca Yaratılış'tan Vahiy'e kadar tüm Kutsal Kitap boyunca dua adamı olmayan hiç kimseye rastlayamadım. "Tanrı'yı Baba diye çağırma"nın (1. Petrus 1:17) ya da "Rab İsa Mesih'i adını" (1. Korintliler 1:2) seslenmelerinin adanmışlığın karakteristik bir özelliği olduğunu öğrendim. Kötülerin karakteristik özelliğinin ise "Rab'bin adını çağırma"nın (Mezmun 14:4) olduğu kaydedilmiştir.

Kutsal Kitap'ın yazıldığı yıllardan bu yana yaşamış olan birçok seçkin Hristiyanın yaşamını okudum. Gördüğüm kadarıyla bazıları zengin, bazıları ise yoksuldu. Bazıları eğitilmiş, bazıları ise eğitimsizdi. Bazıları piskoposluk ile, bazıları ise Hristiyanlıkla ilgili diğer sıfatları taşıyordu. Bazıları Kalvinist, bazıları ise Arminyusçu idi. Bazıları dua kitabı kullanmayı seviyordu, bazıları ise sevmiyordu. Ama hepsinde gördüğüm ortak tek bir nokta vardı: Hepsi de dua eden insanlardı.

Günümüzün misyoner topluluğuna air raporları inceledim. Sevinerek şunu gördüm ki, dünyanın farklı yerlerindeki imansız erkek ve kadınlar müjdeyi kabul etmektedirler. Afrika'da, Yeni Zelanda'da, Hindistan'da ve Çin'de insanlar iman etmektedir. İnsanlar doğal olarak birbirlerinden farklı şekilde iman etmektedirler. Ama misyonerlik merkezlerinde çarpıcı tek bir şey gözlemledim: İman eden insanlar daima dua etmektedir.

DUA ETMEMEK

Bir insanın yürekten ve samimiyetle dua etmeyebileceği ihtimalini reddetmiyorum. Bir insanın duası onun ruhu ile ilgili her şeyi gösterir, demiyorum. Dünyanın diğer inançlarında olduğu gibi bunda da aldatmaca ve ikiyüzlülük vardır.

Ama şunu söylüyorum, dua etmemek bir insanın henüz gerçek bir Hristiyan olmadığına dair bir kanıttır. Böyle biri günahlarını gerçek anlamda fark edemez. Tanrı'yı sevemez. Kendisini Mesih'e borçlu hissedemez. Kutsallığa özlem duyamaz. Cenneti arzulayamaz. Bunlar için tekrar doğması gerekir. Yeni bir yaratık haline gelmesi gerekir. İnsanların önünde seçilmişlik, lütuf, iman, umut ve gerçeğin bilgisi ile ve özgüvene sahip bir şekilde övünebilir ve bu yolla cahil insanları kandırabilir. Ama şundan emin olabiliriz ki, bu kişi eğer dua etmiyorsa sözlerinin tümü boş birer laftan ibaret kalacaktır.

GERÇEK KANIT

Bunun dışında diyorum ki, Ruh'un gerçekten çalıştığına dair tüm kanıtların en tatminkârı, yürekten gelen bir dua alışkanlığıdır. Bir insan yanlış motivasyonlar ile dua edebilir. Bir insan kitaplar yazabilir, güzel konuşmalar yapabilir ve iyi işler yapma konusunda gayretli görünebilir, tüm bunlara rağmen bir Yahuda İskaryot olabilir. Bir insan, gerçekten samimi olmadığı müddetçe gizli odasına nadiren gider ve Tanrı'ya sırlarını açar. Rab duayı, gerçek imana ilişkin en iyi gösterge olarak belirlemiştir. Rab, Hananya'yı Şam'daki Saul'e yolladığı zaman, ona Saul'ün yürek değişimi ile ilgili olarak bundan fazla bir belirti vermemişti: "Şu anda orada dua ediyor" (Elçilerin İşleri 9:11).

Dua konusu yapmadan önce bir insan zihninin birçok sorunla dolu olabileceğini biliyorum. İnandığı, istediği, hissettiği, niyetlendiği çözüme kavuşturmak istediği, umduğu ve korktuğu birçok şey bulunabilir. Fakat bu şeyler belirsiz belirtilerdir. Bunlar imansız kişilerde bulunur ve genellikle herhangi bir temele dayanmaz. Birçok durumda sabah ortaya çıkan sisten ya da gündeğumunda beliren çiğden daha kalıcı değildirler. Gerçek ve içten bir dua, yaralı ve pişman bir ruhtan kaynaklanır ve her şeye değer.

Günahkârları kötü yollarından çağıran Kutsal Ruh'un, bu kişileri birçok durumda Mesih'le tanışmaları için yavaşça yönlendirdiğini biliyorum. Ama insan gözü yalnızca gördüğü şeyi yargılayabilir. Bu nedenle, bunlardan herhangi biri iman edinceye dek aklandıklarını söyleyemem. Bir kişi dua edinceye kadar onun iman ettiğini söylemeye cesaret edemem. Boş bir imanı anlayamam. Gerçek bir imanın ilk belirtisi Tanrı ile konuşmaktır. Yaşam beden için neyse, iman da ruh için odur. Nefes yaşam için neyse, dua da iman için odur. Bir insanın nefes almadan nasıl yaşadığı ve bir insanın dua etmeden nasıl iman ettiği konusu kavrayışımın ötesindedir. Eğer müjde hizmetkârlarının

duanın önemi üzerinde çok fazla durduklarını duyarsanız şaşırmayın. Bu, bizim sizin önünüze getirmek istediğimiz bir konudur; çünkü dua ettiğinizi bilmek istiyoruz. Doktrinsel görüşünüz doğru olabilir. Protestanlığa ilişkin duyduğunuz sevgi içten ve eksiksiz olabilir. Ama bu yine de bir ön bilgiden ve parti ruhundan başka bir şey olmayabilir.

Lütuf tahtı ile gerçekten tanışıp tanışmadığınızı ve Tanrı hakkında konuşabildiğiniz kadar O'nunla konuşup konuşmadığınızı bilmek istiyoruz.

Gerçek bir Hristiyan olup olmadığınızı öğrenmek istiyor musunuz? Öyleyse sordüğüm sorunun birincil derecede öneme sahip bir soru olduğundan emin olabilirsiniz. Dua ediyor musunuz?

BÖLÜM ÜÇ

Dua: En Çok İhmal Edilen Görev

BAZILARI HİÇBİR ZAMAN DUA ETMEZ

Dua edip etmediğinizi sordum çünkü dinde kişisel olarak edilen dua kadar ihmal edilen başka hiçbir görev yoktur. Günümüzde tövbekârlık eskiye göre çok daha fazladır, eskiden olduğundan çok daha fazla kilise vardır ve kiliselere çok daha fazla insan katılmaktadır. Bu kadar dinsel imkâna rağmen, dua konusunda çok büyük bir ihmalkârlığın var olduğuna inanıyorum. Tanrı ile ruhumuz arasındaki, başkaları tarafından görülmeyen iletişim yollarından biri duadır. İnsanlar dua etmeyi ihmal etmek ve tamamlamamak için ayartılırlar. Öyle ki binlerce insanın tek bir dua bile etmediğine inanıyorum. Yer içerler, uyur ve uyanırlar. İşlerine gider ve eve dönerler. Tanrı'nın havasını solurlar, O'nun güneşini görürler, O'nun yarattığı yeryüzünde varlıklarını sürdürürler ve merhametinin tadını çıkarırlar. Ölümlü bedenlere sahiptirler. Bunlardan daha önemlisi, muhakemeye ve sonsuzluğa sahiptirler. Ancak Tanrı ile hiçbir zaman konuşmazlar. Yok olup giden hayvanlar gibi yaşarlar. Ruhtan yoksun yaratıklar gibi davranırlar. Elleri, yaşamları, solukları ve her şeyleri olan Tanrı'ya söyleyecek tek bir sözleri bile yoktur; ancak bir gün sonsuz hüküm ile karşı karşıya kalacaklardır. Bir sır gibi gözüken bu ürkütücü sorun aslında son derece yaygındır.

BAZILARI YALNIZCA ŞEKİLCİDİR

Onbinlerce insanın duasının şekilden ibaret olduğuna inanıyorum. Öyle ki duaları tekrarlanıp duran anlamsız sözlerdir, herhangi bir anlam ifade etmedikleri gibi, herhangi bir düşünce de barındırmazlar. Bazıları, çocukken gittikleri anaokulunda öğrendikleri birkaç sözü aceleyle tekrar eder. Bazı tekrarlar inancın temellerine ilişkin olsa da, bunların içinde herhangi bir istek bulunmadığını gözden geçirirler. Bazıları Rab'bin Duası'nı tekrar eder ancak bu içinde en ufak bir istek bile barındırmazsa kutsal bir dilekçenin bağışlanmasından ibaret kalır.

Bazılarının kullandığı biçim daha iyi olsa da, dualarını yatağa gittikten sonra mırıldanırlar ya da bunu sabah yıkanırken veya giyinirken yaparlar. İnsanlar onları hoşnut eden şeyleri düşünür, belki buna bağlıdırlar, ancak bunlar Tanrı'nın gözünde dua olmayabilir. Yürekten gelmeyen sözler ruhumuz için bütünüyle yararsızdır. Yüreğin olmadığı

verde dil ve dudaklar çalışsa da Tanrı bize kulak vermez, çünkü orada dua yoktur. Saul, hiç kuşkusuz Rab onunla Damascus yolunda buluşmadan önce birçok konuda uzun uzun dua etmiştir. Ancak Rab, “Dua ediyor” deyinceye kadar, öncekilerin hiçbirisi gerçek birer dua değildi.

Bu sizi şaşırttı mı? Eğer beni dinlerseniz, sebepsiz yere böyle konuşmadığımı göreceksiniz. İddialarımın saçma ve hoşgörülemez türde olduğunu mu düşünüyorsunuz? Dikkatinizi bana verin, böylece size yalnızca doğruyu söylediğimi göreceksiniz.

İNSANLAR NEDEN DUA ETMEZ?

Dua etmenin herhangi birisi için doğal bir şey olmadığını unuttunuz mu? Dünyevi insanın zihni Tanrı’ya düşmandır. İnsanın yüreği Tanrı’dan uzaklaşmayı arzular ve Tanrı ile hiçbir ilgisi yoktur. O’na karşı taşıdığı duygu sevgi değil, korkudur. Eğer bir insanın günaha karşı gerçek bir algısı, ruhsal gereksinim hissiyatı yoksa neden dua etsin? İnanç aracılığıyla görünmeyen şeyleri görmek, kutsallaşmak ve cennete gitmek için istek duymuyorsa neden dua etsin? İnsanların büyük kısmı bunları bilmekte ve hiçbir şey hissetmemektedir. Çoğunluk geniş bir yolda yürümektedir. Bunu unutmak benim için mümkün değildir. Bu nedenle cesaretle, pek az insanın dua ettiğini söylüyorum.

Dua etmenin modaya uygun olmadığını unuttunuz mu? Bu, insanların itiraf etmeye utandıkları şeylerden biridir. Yüzlercesi bir dua alışkanlığı oluşturduğunu itiraf etmek yerine bir sorun ile yüzleşmeyi veya derin bir umutsuzluğa sürüklenmeyi yeğler. Mecbur kaldığında bir yabancı ile birlikte aynı odada uyuyacak binlerce insan vardır, ancak yatağa dua etmeden uzanacaklardır. İyi giyinmek, tiyatroya gitmek, zeki ve uzlaşılabilir olarak kabul görmek, bunların hepsi modaya uygundur ama dua öyle değildir. Bunu göz ardı edemem. Birçoklarının itiraf etmeye utandığı bir alışkanlığın yaygın olduğunu düşünemem. Bu yüzden pek az insanın dua ettiğine inanıyorum.

Birçoklarının yaşadığı yaşamı unuttunuz mu? İnsanların günahları için gece gündüz dua ettiklerini gördüğümüzde buna gerçekten inanabilir miyiz? Dünya tarafından ele geçirilmiş ve onu takip etmekte olan kişilerin dünyaya karşı dua ettiklerini varsayabilir miyiz? Hizmet için en ufak bir istek belirtisi bile göstermezlerken, Tanrı’ya gerçekten hizmet etme amacıyla O’ndan lütuf talep ettiklerine inanabilir miyiz? Oysa çoğu insanın Tanrı’dan hiçbir şey istememesi ya da dua ederken aslında farklı bir şeyi kastetmesi bu gerçeği gün gibi açığa çıkarır; sonuçta ikisi de aynı şeydir. Dua etmek ile günah işlemek hiçbir zaman aynı yürekte bir arada barınamaz. Dua günahı yok edecek ya da günah duayı boğacaktır. Bunu unutmam mümkün değildir. İnsanların yaşamlarına baktığımda pek azının dua ettiğini görüyorum.

Ölmüş olan birçok kişiyi unuttunuz mu? Ölümün kıyısına gelmiş ve Tanrı’ya bütününü yabancı kaç kişi gördünüz? Bu kişiler ne yazık ki yalnızca müjdeye karşı duyarsız değildir, aynı zamanda O’nunla konuşma konusunda da isteksizdirler. O’na karşı tavırlarında tuhaf ve utanç verici derecede korkutucu bir yön vardır. Taze bir şey ile meşgullermiş, Tanrı konusuna giriş yapmak istiyorlarmış ya da O’nunla hiçbir zaman

konuşmamış gibidirler. Bir keresinde bir kadının, ölmeden önce onu ziyarete gelmek isteyen bir Tanrı hizmetkârı konusunda ne kadar endişeli olduğunu duymuştum. Tanrı hizmetkârı ile birlikte dua etmek istemiş ama sorulduğunda ne için dua etmek istediğini bilememiş ve bunu söyleyememişti. Bu kişinin, Tanrı'dan onun ruhu için gereksindiği şeyi dilemesi konusunda hiçbir şey söyleyememişti. Tek isteği, bu Tanrı hizmetkârının onun için biçimsel olarak dua etmesiydi. Bunu anlayabiliyorum. Ölüm döşeği sırları açığa çıkarır. Hasta ve ölmekte olan kişilerde gördüklerimi unutmam mümkün değildir. Beni, pek az insanın dua ettiği konusunda ikna eden şeylerden biri de budur.

Yüreğinizi göremem. Ruhsal konular ile ilgili olarak kişisel geçmişinizi bilemem. Ama Kutsal Kitap'ta ve dünyada gördüklerimden yola çıkarak size bundan daha önemli bir soru soramam: Dua ediyor musunuz?

BÖLÜM DÖRT

Dua Büyük Bir Teşvik Yaratır

TANRI HAZIRDIR

Size dua edip etmediğinizi soruyorum çünkü dua, imanda büyük teşvik sağlayan bir eylemdir. Tanrı, insanın dua etmesi için her şeyi kolaylaştırmıştır. Onun açısından her şey hazırdır. Her türlü engel öngörölmüş, her türlü zorluğu aşması için gerekenler sağlanmışır. Virajlı yerler düzleştirilmiş, bozuk yerler pürüzsüz hale getirilmişir. Dua etmeyen kişi için hiçbir bahane kalmamıştır.

Günahkâr ve değersiz olan her insan için tek bir yol vardır, bu yolla Tanrı'ya, Baba'ya doğru çekilirler. Bu yolu, bizim için çarmıhta canını feda eden İsa Mesih açmıştır. Günahkâr insanın Tanrı'dan korkmasına gerek yoktur, çünkü kutsal ve adaletli Tanrı onları geri kazanmak istemektedir. Bırakın Tanrı'ya İsa Mesih'in adıyla haykırınsınlar, bırakın Mesih'in kefareti için yalvarsınlar, sonunda dinlemeye istekli ve hazır bir şekilde, Tanrı'yı lütuf tahtında bulacaklar. Mesih'in adı dualarımız için reddedilmesi mümkün olmayan bir pasaport gibidir. Onun adı sayesinde her insan cesaretle Tanrı'ya yaklaşp güvenle isteğini iletebilir. Tanrı bu kişileri duyacaktır. Bunu bir düşünün. Bu teşvik edici bir şey değil mi?

Duaları aracılığıyla Tanrı'ya gelen kişileri daima savunan ve onlar için aracılık eden biri vardır. Bu savunmayı üstlenen kişi İsa Mesih'tir. Kudret dolu ricası ile dualarımızı birleştirir. Böylece kurtarıcımız olarak Tanrı'nın huzuruna çıkar. Zavallı olan bu kişiler, Başkâhinimizin ve en büyük kardeşimizin elinde kudretli ve güçlü hale gelirler. İmzasız bir senet değersiz bir kâğıt parçasından başka bir şey değildir. Ona bütün değerini veren bir kalemin hareketidir. Adem'in zavallı çocuklarının duaları kendi başına güçten yoksundur ama Rab İsa'nın eliyle imzalandığında senet geçerli ve yararlı hale gelir. Eski Roma'da, yardım için kapısını çalabilecek bir Romalı'nın gelme ihtimaline karşılık kapısını sürekli açık tutmak üzere görevlendirilmiş bir memur bulunmaktaydı. Rab Mesih'in kulakları da aynı şekilde kendisine merhamet ve lütuf için haykırarak kişilerin haykırırlarına açıktır. Bu bize yardım etmek üzere üstlendiği bir görevdir. İnsanların duaları onun sevincidir. Bunu bir düşünün. Bu teşvik edici bir şey değil mi?

Dua ile ilgili zayıflıklarımıza yardım etmek üzere Kutsal Ruh her zaman hazırdır. Bu, Tanrı ile konuşma konusundaki çabamızda bize yardım etmek üzere üstlendiği özel görevinin bir parçasıdır. Sıkıntı ve endişe içinde ne söyleyeceğimizi düşünüp korkuya kapılmamalıyız. Eğer yardımını istersek, Kutsal Ruh bize ne söylememiz gerektiğini öğretecektir. Tanrı halkının ettiği dualar, Rab'bin Ruhu'nun esinidir, Kutsal Ruh'un işidir, öyle ki Ruh bu kişilerde bir rica ve lütuf olarak kalır. Kuşkusuz Tanrı halkı, Tanrı tarafından duyulmuş olmayı ummaktadır. Bunu sağlayan yalnızca dua değildir, aynı zamanda Kutsal Ruh, Tanrı'ya onlar adına ricada bulunur. Ey okuyucu, bunu bir düşün! Bu teşvik edici bir şey değil mi?

VAATLER

Dua eden kişiler için olağanüstü büyüklükte ve son derece değerli vaatler söz konusudur. Rab İsa Mesih'in yaptıkları şu sözlerle anlam bulur: "Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır" (Matta 7:7-8). "İmanla dua ederseniz, dilediğiniz her şeyi alırsınız" (Matta 21:22). "Baba Oğul'da yüceltilsin diye, benim adımla dilediğiniz her şeyi yapacağım. Benim adımla benden ne dilerseniz yapacağım" (Yuhanna 14:13-14). Luka 11:5'te, gece yarısı konuğu için ekmek istemek üzere arkadaşının kapısını çalan adam ve Luka 18:1'deki ısrarcı dul kadın benzetmeleri ile Rab ne demek istemiştir? Bu pasajlar hakkında bir düşünün bakalım. Eğer bunlar dua etme konusunda teşvik edici değilse, o zaman sözlerin hiçbir anlamı yok demektir.

ÖRNEKLER

Kutsal Yazılar'da duanın gücü ile ilgili muhteşem örnekler bulunmaktadır. Dua için hiçbir şey aşırı büyük, aşırı zor ve aşırı çetin değildir. Dua, elde edilmesi ve ulaşılması olanaksız şeyleri başarmıştır. Ateşe, havaya, yeryüzüne ve suya karşı zaferler kazanmıştır. Dua Kızıl Deniz'i ikiye bölmüştür. Dua kayadan, cennetten gelme su ve ekmek çıkarmıştır. Dua güneşin varlığını sürdürmesini sağlamıştır. Dua, Elişa'nın fedakârlığı üzerine gökten ateş yağdırmıştır. Dua, Ahithophel'in öğüdünü budalalığa dönüştürmüştür. Dua, Sennacherib'in ordusunu yenmiştir. Mary Queen Scots şöyle demektedir: "John Knox'un dualarından on bin kişilik bir ordudan korktuğumdan daha fazla korkuyorum." Dua hastaları iyileştirmiştir. Dua ölüleri diriltmiştir. Dua ruhların iman etmelerini sağladı. Yaşlı bir Hristiyan, Augustinus'un annesine, "Duaların çocukları asla mahvolmaz" der. Dua, acı ve iman her şeyi yapabilir. Bir insan için, evlatlığa alınmış olmaktan dolayı taşıdığı ruh sayesinde hiçbir şey imkânsız görünmez. Musa, İsrail'in çocukları için yalvardığında Tanrı ona, "Bana engel olma" demiştir —Kutsal Kitap'ın Chaldee versiyonu "Dua etmeyi bitir" der (Mısır'dan Çıkış 32:10). İbrahim Sodom için merhamet dilediği sürece Rab merhamet etmeyi sürdürdü. İbrahim dua etmeyi bitirmeden merhamet etmeyi bitirmedi. Bunu bir düşünün. Bu teşvik edici bir şey değil mi?

Hangi insan, imanda ileri adım atarken kendisini yönlendirmesi konusunda bu söylediklerimden daha fazlasını isteyebilir? Merhamet tahtına giden yolu bundan daha

kolay hale getirebilecek ve günahkârın yolundan, onun sendelemesine yol açacak şeyleri kaldıracak başka ne olabilir? Kuşkusuz cehennemdeki ibislere kendilerinden önce böyle bir kapı açılsaydı, mutlulukla ileri atılır ve sevinçle çukurlarından dışarı çıkarlardı.

Ama bu tür görkemli bir teşviki görmezden gelen kişi kendisini nereye gizleyecektir? Dua etmeden ölen kişi için ne söylenecektir? Kuşkusuz sizin o kişi olmamanız konusunda kaygı taşıyorum. Kuşkusuz size soracağım: Dua ediyor musunuz?

BÖLÜM BEŞ

Duada Gayretli Olmak: Kutsallığın Sırrı

MUAZZAM FARK

Size dua edip etmediğinizi soruyorum, çünkü duada gayretli olmak kutsallıktaki seçkinliğin sırrıdır.

Tartışmasız şekilde, gerçek Hristiyanlar arasında muazzam farklar vardır. Tanrı'nın ordusunda en baştaki ile en sondaki arasında uçsuz bucaksız bir mesafe vardır.

Hepsi de aynı iyi amaç uyarınca savaşıyor ama bazı savaşlar diğerlerinden çok daha cesur bir şekilde gerçekleşir. Hepsi Rab'bin işini yapar ama bazıları diğerlerinden daha fazla iş yapar. Rab'de hepsi ışıktır ama bazıları diğerlerinden daha fazla parlar. Hepsi aynı yarışta koşar ama bazıları diğerlerinden daha hızlıdır. Hepsi aynı Rab ve Kurtarıcıyı sever ama bazılarının sevgisi daha fazladır. Herhangi bir gerçek Hristiyana soruyorum, mesele bundan ibaret değil mi, bahsettiğim şeyler tam olarak böyle değil mi?

Rab'bin halkı arasında diğerlerine göre daima ileri doğru yol alıyormuş gibi gözükürken kişiler vardır. Yağmur sonrası büyüyen çimenler gibidirler, Mısır'daki İsrail gibi çoğalırlar, bitkin düşseler de Gideon gibi çaba harcamayı sürdürürler ve Rab'bi daima takip ederler. Lütuf üzerine lütuf alırlar, imanları ve güçleri pekişir. Her karşılaşmanızda yürekleri daha da büyük görünür, ruhsal açıdan daha da büyümüş ve güçlenmiş gözükürler. İmanları konusunda her yıl daha fazla ilerler, bilgileri artar, inançları kuvvetlenir ve onu daha derinden hissederler. İmanlarının gerçek olduğunu kanıtlamak için yalnızca iyi işler yapmazlar, fakat aynı zamanda bunlar için gayretlidirler. Yalnızca iyi iş çıkarmazlar, aynı zamanda iyi iş çıkarma konusunda yorulmak bilmezler. Büyük şeyler yapmak için girişimde bulunur ve büyük şeyler başarırlar. Başarısızlığa uğradıklarında tekrar dener, düştüklerinde kısa süre sonra tekrar doğrulurlar. Bütün bu süre boyunca kendilerini yoksul olarak görürler, kazanç elde etmeyen hizmetkârlardır ve gösterişli olan hiçbir şeyi yapmazlar. Herkesin gözünde Hristiyanlığı güzel ve çekici kılan bu şeylerdir. Onlara Hristiyan olmayanlar bile şükran duyar, dünyanın bencil insanların bile saygısını kazanırlar.

Onlarla birlikte olmak, onları görmek ve duymak iyi gelir. Onlarla tanıştığınızda, onların birer Musa olduklarını ve Tanrı'nın huzurundan henüz döndüklerini sanırsınız.

Onlarla birlikte olduğunuzda paydaşlıkları sizi, ruhunuz sanki ateşin yanındaymışçasına ısıtır. Bu tür insanların ender görüldüğünü biliyorum. Şimdi soruyorum, bu tür insanlar çok mudur?

FARKLI OLMA NEDENİ

Biraz önce sözünü ettiğim farklılığı nasıl değerlendirmeliyiz? Bazı imanlıların diğerlerine göre çok daha parlak ve kutsal olmalarının nedeni nedir? Yirmi durumdan on dokuzunda, asıl nedenin dua etme konusundaki farklı alışkanlıklardan kaynaklandığına inanıyorum. Yeterince kutsal olmayanların az dua ettiklerine, kutsal olanların ise çok dua ettiklerine inanıyorum.

Bu görüşü, bazı okuyucuları şaşırtmayı göze alarak ileri sürüyorum. Birçoklarının kutsallıkta seçilmişliği özel bir armağan olarak gördüğüne dair pek az kuşku var, oysa bu özel bir armağan değildir, ama birkaç kişi bunu amaçlıyormuş gibi gözükmelidir. Buna uzak bir mesafeden, kitaplardan hayranlıkla bakmaktadırlar. Kendilerine yakın bir örnek gördüklerinde bunun güzel olduğunu düşünürler. Halbuki bu herkesin ulaşabileceği bir şeydir ama pek azı ulaşır, çünkü böyle bir şeyi hiçbir zaman düşünmezler. Kısacası, bunun herkese değil, pek az imanlıya bahşedilmiş bir armağan olduğuna inanırlar.

Şimdi bunun en tehlikeli hata olduğuna inanıyorum. Doğal açıdan olduğu kadar ruhsal açıdan da harika olmanın, herkesin ulaşabileceği yüksek seviyedeki imana bağlı olduğuna inanıyorum. Elbette zihinsel açıdan mucizevi bir armağan beklemenin hakkımız olduğunu söylemiyorum, ama şunu söylüyorum, Tanrı tarafından seçilmiş olan bir kişi iman ettiğinde, kutsallıktaki ilerleyişi büyük ölçüde onun bu konudaki gayretlerine bağlıdır. Ayrıca şunu büyük bir inançla ileri sürüyorum ki, İsa Mesih'in kilisesinde harika bir hale gelen birçok imanlının bu ilerleyişinde bireysel olarak dua etme alışkanlığının etkisi büyüktür.

DUA GÜÇTÜR

Kutsal Kitap'ta adı geçsin ya da geçmesin, en iyi ve parlak Tanrı hizmetkârlarının yaşamlarına bir bakın. Musa, Davut, Daniel ve Pavlus hakkında neler yazıldığına bakın. Reformcu Luther and Bradford hakkında tutulan kayıtları görün. Whitefield'in, Cecil'in, Venn'in, Bickersteth ve M'Cheyne'in özel adanmışlığını gözlemleyin. Bana, paydaşlık içindeki kutsallardan ve şehitlerden hangisinin bu belirgin özellikten —dua alışkanlığından— yoksun olduğunu söyleyin. Emin olun ki, dua güçtür!

Dua, ruh için taze ve devamlı bir besindir. İnsanın yüreğinde çalışarak tek başına lütuf işini yapar. İnsanı tek başına ileri taşır ve başarılı kılar. Ama Ruh, insanın kendisinden dilemesinden hoşnut olur. En çok dileyenler, çok bereket alanlardır.

Dua, şeytana ve insanın yakasını bırakmayan günaha karşı kesin çaredir. Günah, kendisine karşı yürekten edilen duaya karşı koyamaz. Rab sayesinde şeytan üzerimizde uzun süre egemenlik kuramaz. Fakat bizim de, göksel doktorumuzun önünde durumu-muzu açıkça ortaya koymamız gerekir, öyle ki bize esenlik versin.

BÖLÜM ALTI

Dua ve İmandan Uzaklaşma

GERİLEME

Lütufta büyümek ve adanmış bir Hristiyan olmak ister misiniz? Emin olun ki, eğer bunu istiyorsanız şundan daha önemli bir soru yoktur: Dua ediyor musunuz? Dua edip etmediğinizi soruyorum çünkü dua etmeyi ihmal etmek imandan uzaklaşmanın önemli bir nedenidir.

İmanda yol aldıktan belli bir sonra bir uzaklaşma söz konusudur. İnsanlar bir sezon iyi yol alırlar, tıpkı Galatyalılar gibi, ardından yanlış öğretmenlere yönelirler. İnsanlar duyguları tazeyken bunu açıkça dile getirebilir, tıpkı Petrus gibi, ama denenme vakti geldiğinde Rab'lerini inkâr ederler. İnsanlar, Efes kilisesi gibi ilk sevgillerini yitirebilir. İnsanlar iyi işler yapma konusundaki şevklerini yitirebilir, tıpkı Pavlus'a eşlik eden Markos gibi. İnsanlar bir sezon bir elçiyi takip edebilir, ama sonra Demas gibi dünyaya geri dönerler. Tüm bu şeyleri yapan insandır.

İmandan uzaklaşan kişi olmak berbat bir şeydir. Bütün kötü şeyler bir insanın başına gelebilir ve bu en kötüsüdür. Karaya oturmuş bir gemi, kanadı kırık bir kartal, yaban otu kaplı bir bahçe, teli olmayan bir arp, yıkık bir kilise hüznünlü bir manzara oluşturur ama imandan uzaklaşmış birisinin görüntüsü daha hüznünlüdür. Yaralı bir vicdan —hasta bir zihin— utanç verici anılar bütünü —Rab'bin okuyla vurulan bir yürek— kendi kendini suçlayan yaralı bir ruh —tüm bunlar cehennemi tatmaktır. Bu dünyadaki cehennemdir. Bilge insanın bir ağırlığı ve ciddiyeti vardır, “Yüreği dönek olan tuttuğu yolun, iyi kişi de yaptıklarının ödülünü alacaktır” (Süleyman'ın Özdeyişleri 14:14).

İMANDAN UZAKLAŞMANIN NEDENİ

Çoğu imandan uzaklaşma vakasının nedeni nedir? İnancım, en büyük neden ve genel bir kural olarak kişisel duanın ihmal edilmesidir. Kuşkusuz düşüşün gizli tarihi son güne dek bilinemeyecektir. Ben yalnızca Mesih'in yürekten bir öğrencisi ve hizmetkârı olarak düşüncemi söylüyorum. Bunu belirgin biçimde tekrarlıyorum, imandan uzaklaşma genellikle ilk olarak kişisel duanın ihmal edilmesi sonucunda ortaya çıkmaktadır.

Kutsal Kitabı dua etmeden okumak, dua etmeden bir vaaz dinlemek, dua etmeden evlenmek, dua etmeden bir yolculuğa çıkmak, dua etmeden bir ev seçmek, dua etmeden

bir arkadaşlık kurmak, günlük işler sırasında aceleyle dua etmek veya duaya yüreği katmamak, atılan tüm bu geri adımlar birçok Hristiyanı ruhsal acze düşürmekte veya Tanrı'nın muazzam bir düşüş yaşamalarına izin vereceği bir noktaya ulaşmaktadır. Bu, duraklama sürecine giren Lot, istikrarsız bir Samson, karılarını tapınma nesnesi haline getiren Süleyman, tutarsız bir Asa, nabza göre şerbet veren bir Jehoshaphat, çok titiz bir Martha olmak demektir ve bunların birçoğu Mesih'in kilisesinde görülebilir. Çoğu durumda, basit bir tarihsel gerçek olarak görülen şudur: Bireysel olarak dua etme konusunda özensiz hale gelirler.

DÜŞÜŞ ÖNCE GİZLİDİR VE HEMEN AÇIĞA ÇIKMAZ

İnsanın düşme belirtileri açıkça görülmeden önce kendi özel yaşamında düşüşe geçtiğinden emin olabilirsiniz. Bunlar, açıkça imandan uzaklaşma sürecine girmeden önce dizleri üzerinde geri sürüklenmeye başlamış kişilerdir. Petrus önceleri Rab'bin uyanık kalıp dua etme konusundaki uyarısını dikkate almamıştı. Bu kişiler de tıpkı Petrus gibi güçsüz düşer ve ayartı ile saatler içinde Rab'bi inkâr ederler.

Dünya düşüşlerini fark eder ve onlara alaycı biçimde güler. Ancak dünya gerçek neden hakkında hiçbir şey bilmemektedir. Düşen adam, sabahın çok erken saatlerinde duasını tamamlamadan odasını terk etmiştir. Tarih bunu yazsa da imansız kişi bu gerçeği bilmez. Eğer gerçekten bir Hristiyan iseniz, Hiçbir zaman imandan uzaklaşma sorunu ile karşılaşmayacağınızdan eminim. Eğer bu sorunu yaşamak istemiyorsanız size sorduğum şu soruyu hatırlayın: Dua ediyor musunuz?

BÖLÜM YEDİ

Dua ve Ruhsal Ferahlık

ACI ARTMIŞTIR

Son olarak dua edip etmediğinizi soracağım, çünkü dua gönül ferahlığına ve mutluluğa ulaşmanın en iyi yoludur.

Acının arttığı bir dünyada yaşıyoruz. Dünyaya günah girdiğinden bu yana bu durum hep vardı. Acısız günah yoktur. Günah dünyadan yok edilmedikçe, herhangi bir insanın acıdan kaçabileceğini varsaymak boştur.

Kuşkusuz bazılarının içmesi gereken acı dolu kâse diğerlerinden daha büyüktür. Ancak insanların pek az bir bölümü de herhangi bir acı çekmeden veya diğer insanları umursamadan uzun süre yaşamıştır. Bedenimiz, malvarlığımız, ailemiz, çocuklarımız, ilişkilerimiz, hizmetçilerimiz, arkadaşlarımız, komşularımız, dünyasal çağrılarımız, bunların her biri ve tümü önemsenen birer kaynaktır. Hastalıklar, ölümler, kayıplar, düş kırıklıkları, ölümler, ayrılıklar, vefasızlıklar, iftiralar, bunların tümü yaygın şeylerdir. Bunlar olmadan yaşamı sürdüremeyiz. Bir gün bizi mutlaka bulacaklardır. Sevgimiz ne kadar büyükse, sıkıntı ve kayıplar karşısındaki acımız da o kadar büyük olur, daha fazla sevdikçe daha fazla gözyaşı dökeriz.

ACIYA YANIT

Böyle bir dünyada sevinç duymanın en iyi tanımı nasıl yapılabilir? Gözyaşı dolu bu vadiden en az acıyla nasıl geçebiliriz? Benim tanımım, alışkanlığın getirdiği bir uygulama ile her şeyi dua aracılığıyla Tanrı'nın önüne getirmektir. Bunun dışında, bu genel tanımdan daha iyi bir tanıma sahip değilim.

Bu hem Eski, hem de Yeni Antlaşma'da Kutsal Kitap'ın verdiği yalın bir öğüttür. Mezmur yazarı ne diyor? "Sıkıntılı gününde seslen bana, seni kurtarırım, sen de beni yüceltirsin" (Mezmur 50:15). "Yükünü RAB'be bırak, O sana destek olur. Asla izin vermez doğru insanın sarsılmasına" (Mezmur 55:22). Elçi Pavlus ne diyor? "Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır" (Filipililer 4:6-7). "İçinizden biri sıkıntıda mı, dua etsin. Sevinçli mi, ilahi söylesin" (Yakup 5:13).

Bu, tarihçesi Kutsal Kitap'ta kayıtlı olan tüm kutsalların ortak uygulamasıydı. Bu, Yakup'un kardeşi Esav'dan korkunca yaptığı şeydi. Bu, ıssızlığın ortasında halkın onu taşlamaya hazırlandığı sırada Musa'nın yaptığı şeydi. Bu, İsrail'in bozguna uğraması sonucunda Yeşu'nun yaptığı şeydi. Bu, Davut'un Keilah'ta yaşamı tehlikedeiken yaptığı şeydi. Bu, Ezeziel'in Sennacherib'ten mektup alınca yaptığı şeydi. Bu, Petrus hapse atılınca kilisenin yaptığı şeydi. Bu, Pavlus'un Filipi'de zindana atılınca yaptığı şeydi.

İSA DOSTUMUZDUR

Böyle bir dünyada gerçekten mutlu olabilmenin tek yolu her şeyi Tanrı'ya bırakmaktır. Kendi yükünü kendi taşımaya çalışan imanlıların bu çabası onları genellikle mutsuz etmektedir. Eğer sorunlarının ne olduğunu Tanrı'ya anlatırlarsa, Tanrı onları Samson'un Gazze kapılarında yaptığı kadar kolaylıkla taşıyacaktır. Eğer bu sorunu kendilerinde saklamaya karar verirlerse, günün birinde bir çekirgenin bile bir yüke dönüştüğünü göreceklerdir.

Bize yardım etmek üzere her zaman hazır bekleyen bir dostumuz vardır. Eğer derdimizi ona anlatırsak —bu dost bu dünyada yaşıyorken bütün yoksullara, hastalara ve acı çekenlere merhamet duyardı— bir insan olarak otuz üç yıl boyunca aramızda yaşamış olan ve insanın yüreğinden geçenleri çok iyi bilen bu dost —ağlayanlarla birlikte ağlardı, öyle ki acıların adamıydı ve ıstıraba aşınaydı— onun iyi edemeyeceği acı yoktur ve bu dost bize yardım etmeye muktedir. Bu dostun adı İsa Mesih'tir. Mutluluğun yolu yüreğimizi her zaman ona açmaktan geçer. Hepimiz, tehdit edilip cezalandırıldığı zaman yalnızca şu şekilde yanıt veren zavallı Hristiyan gibiyizdir: “Rab’be bunu bildirmem gerek.”

Mesih, kendisine güvenenleri ve koşullar ne olursa olsun ona seslenenleri mutlu eder. Hapisedeki yüreklere huzur, yoksulluk içindekilere gönül ferahlığı, yas tutanlara rahat, bir ayağı çukurdakilere sevinç verir. Ona iman eden herkese kudret dolu bir bütünlük sağlar, öyle ki duaları aracılığıyla kendisinden dileyen herkesin üzerine doluluğundan bol bol döker. İnsan mutluluğun dış dünyada olup bitenlere bağlı olmadığını ve yüreğin durumundan kaynaklandığını anlayacaktır.

DUANIN SONUÇLARI

Dua ağız olan çarmıhları bizim için hafifletebilir. Yanımıza, bize bu çarmıhları taşımamızda yardım edebilecek birisini getirir. Dua, yolumuz çitlerle çevrili görüldüğünde bize bir kapı açabilir. Bize birisini getirir ve o kişi şöyle der: “İşte yol, içeri gir!” Dua bütün dünyasal beklentilerimiz karanlıkken umut ışınlarının içeri girmesini sağlayabilir. Dua bize birisini getirir ve o kişi şöyle der: “Seni asla bırakmayacağım ve asla terk etmeyeceğim.” Dua, sevdiklerimiz elimizden alındığında ve dünya gözümüze boş gözüktüğünde bize rahatlama sağlayabilir. Dua bize, yüreğimizdeki bu boşluğu kendi varlığıyla doldurabilecek ve dalgaların içindeyken, “Sus, sakın ol” diyecek birisini getirebilir. Bu durumdaki insanlar, el değmemiş doğadaki Hacer gibi yanı başlarındaki yaşam suyuyla dolu kuyulara karşı kör değildiler.

Mutlu olmanızı istiyorum. Bunun için size şundan daha yararlı bir soru soramayacağımın farkındayım: “Dua ediyor musunuz?”

Önünüze, ciddi olarak kararlar vermenizi sağlayacak şeyler getirdiğimden eminim. Tanrı’ya, bu kararlarınızın ruhunuzu bereketlemesi için yürekten bir şekilde dua ediyorum.

BÖLÜM SEKİZ

Kurtuluşa Kavuşmamış Olanlara Öğüt

HİÇBİR MAZERETE YER YOKTUR

Dua etmeyenlere birkaç söz söylememe izin verin. Bu sayfaları okuyan herkesin dua eden insanlar olduğunu sanmıyorum. Dua etmeyen biriyseniz, bu nedenle şu anda Tanrı adına konuşmanın bana sıkıntı verdiğini bilmelisiniz.

Ey dua etmeyen okuyucu, seni ancak uyarabilirim ama bu uyarıyı çok ciddi biçimde yapıyorum. Seni, çok büyük bir tehlikenin içinde olmandan dolayı uyarıyorum. Eğer şu anda ölürsen kayıp bir ruh olarak öleceğini bilmelisin. Yalnızca sonsuza dek acı çekmek üzere tekrar dirileceksin. Hristiyan olduğunu iddia edenler arasında mazeretten tümüyle yoksun olan tek kişi sensin, bunun için seni uyarıyorum. Dua etmeden yaşayabileceğine dair gösterebileceğin tek bir iyi neden bile yoktur.

Nasıl dua edileceğini bilmediğini varsaymanın anlamsızlığını söylememe gerek yok. Dua imandaki en kolay eylemdir. Dua basitçe, Tanrı ile konuşmak demektir. Dua etmeye başlamak için ne eğitime, ne bilgelige, ne de kitap bilgisine ihtiyaç vardır. Dua yürekten ve iradeden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Bir bebek acıktığında ağlar. En yoksul dilenci sadaka için avuç açar, güzel sözler duymak için beklemez. En cahil insan bile, eğer akli varsa Tanrı'ya söyleyecek bir söz bulabilir.

Dua etmek için uygun yerinin olmadığını söylemek anlamsızdır. Herkes istedikten sonra dua etmek için uygun bir yer bulabilir. Rabbimiz dağda dua etmiştir, Petrus bir evin tepesinde, İshak tarlada, Natanel incir ağacının altında, Yunus ise balinanın karında dua etmiştir. Herhangi bir yer gizli bir dua yerine, kutsal bir yere, bir kiliseye dönüşebilir. Böylece Tanrı'nın huzuruna çıkmış oluruz.

Zamanınızın olmadığını söylemek anlamsızdır. Eğer insan değerlendirmesini bilirse bol zamanı vardır. Zaman kısa olabilir ama dua için zaman daima yeterince uzundur. Daniel krallığın işleri ile meşguldü, buna rağmen günde üç kez dua ediyordu. Davut kudretli bir ulusun hükümdarıydı, buna rağmen şöyle demiştir: “Sabah, öğlen, akşam kederimden feryat ederim, O işitir sesimi” (Mezmun 55:17). Eğer istenirse, zaman mutlaka bulunur.

İman ve yeni bir yürek sahibi oluncaya kadar dua edemeyeceğinizi ve bunları elde edebilmek için sakince oturup beklemeniz gerektiğini söylemek anlamsızdır. Bu günaha günah eklemektir. İman etmemiş ve bu yüzden cehenneme gidecek olmak yeteri kadar kötüdür. Ama “Bunu biliyorum ancak bu yüzden merhamet için yalvaramam” demek bundan bile daha kötüdür. Bu Kutsal Yazılar’da yeri olmayan bir tartışmadır. “Bulma fırsatı varken RAB’bi arayın, yakındayken O’na yakarın” demiştir Yeşaya (Yeşaya 55:6). “Tanrın RAB’be dön, ey İsrail, çünkü suçlarından ötürü tökezledin” demiştir Hoşea (Hosea 14:1). “Tövbe et ve Rab’be yalvar” demiştir Petrus büyücü Simun’a (Elçilerin İşleri 8:22). Duaya saldırmaya kalkmak ruhun ölümünü daima hızlandırır.

Ey dua etmeyen okuyucu, sen kimsin ya da nesin ki Tanrı’dan dileycek bir şeyin olmasın? Ölülerle ve cehennemle antlaşma mı yaptın? Seni bekleyen kurtçuklar ve ateş konusunda huzurlu musun? Affedilmeyi gerektirecek herhangi bir günahın yok mu? Sonsuz ıstıraptan korku duymuyor musun? Cenneti arzulamıyor musun? Bu aptalca uykundan uyanacak, ikinci sonu arzulayacaksın ve bu yüzden Tanrı’ya sesleneceksin! Heyhat, öyle bir gün geliyor ki birçokları yüksek sesle dua edecek, diyecekler ki, “Rab, Rab, kapıyı bize aç!” Ancak içeri girmek için çok geç olacak; dağlara üzerlerine düşmeleri, tepelere kendilerini gizlemeleri için yalvardıklarında artık Tanrı’ya yalvaran da kalmayacak. Bütün yüreğimle sizi uyarıyorum, ruhunuz için böyle bir son gerçekleşmesin. Kurtuluş size çok yakın. Cenneti, yalvarmak istemediğiniz için yitirmeyin.

KURTULUŞU ARZULUYOR MUSUNUZ?

Kurtuluşu gerçekten arzulayan ama hangi adımları atması ya da nereden başlaması gerektiğini bilmeyenlerle konuşmak istiyorum. Umuyorum ki bazı okuyucular bu durumdadır, böylece belki onlara etkili olabilecek bazı tavsiyelerde bulunabilirim.

Her yolculuk bir adımla başlar. Oturmaktan farklı olarak bir değişim gerçekleşmeli ve ileri doğru adım atılmalıdır. İsrail’in Mısır’dan Canaan’a giden yolu uzun ve bıkırtıcıydı. Ürdün’ü arkalarında bırakmalarından önce kırk yıl geçti. Rama’dan Succoth’a yürüyüşe geçtiklerinde Tanrı onlardan önce harekete geçmişti. Bir insan günahtan ve dünyadan kurtulmak için ilk adımı ne zaman atar? Bu ilk olarak yürekten bir şekilde dua etmesi ile gerçekleşir.

Her binanın inşası için ilk taşın konması, böylece temel atılması gereklidir. Geminin inşası yüz yirmi yıl sürmüş olsa da, Nuh’un şekil vermek üzere ilk ağacı kestiği birinci gün bunun için ilk adım atılmıştı. Süleyman’ın tapınağı çok görkemliydi. Fakat Moriah Dağı’ndan ilk büyük kaya bloğunun yontulmak üzere çıkarıldığı gün tapınak inşası için ilk adım atılmıştı. Ruh’un tapınağı insanın yüreğinde ilk olarak ne zaman belirir? Bunun için, kişinin yüreğini Tanrı’ya ilk açtığı anı gösterebiliriz.

NE YAPMALI?

Eğer kurtuluşu arzuluyor ve bunun için ne yapılması gerektiğini öğrenmek istiyorsanız, size bugünden başlayarak İsa Mesih’e gitmenizi öğütlerim. Dua etmeye uygun

ilk yere gidin. Ona ciddiyetle ve yürekten bir şekilde sizi kurtarması için dua ederek yalvarın.

Ona, günahkârları kabul ettiğini ve şöyle söylediğini duyduğunuzu belirtin, “Bana gelen hiç kimseyi kovmam.” Ona değersiz ve zavallı bir günahkâr olduğunuzu, onun daveti üzerine ona iman ettiğinizi söyleyin. Ona, kendinizi tamamen ve bütünüyle onun eline bıraktığınızı söyleyin, kendinizde hiçbir teselli, umut ve değer yoktur, kurtarılmış olduğunuza dair hiçbir umudunuz yoktur, öyle ki onun tarafından kurtarılmayı beklemektesinizdir. Sizi günahın suçluluğundan, gücünden ve sonuçlarından kurtarması için ona yalvarın. Sizi affetmesi ve kendi kanı ile yıkaması için ona yalvarın. Size yeni bir yürek vermesi ve Kutsal Ruh’un ruhunuzda kök salıp gelişmesi için ona yalvarın. Size iman, lütuf, irade ve güç vermesi, sizi bugünden sonsuza dek öğrencisi ve hizmetkârı yapması için ona yalvarın. Ey okuyucu, eğer ruhun konusunda gerçekten samimi isen, bugünden tezi yok bu dediklerimi İsa Mesih’e söyle!

Ona bunları kendi tarzınız ve kendi sözleriniz ile söyleyin. Eğer hasta olsanız ve doktor tedavi için evinize gelse, ona ağrıyan yerinizin neresi olduğunu söyleyebilirdiniz. Eğer ruhunuz hastalanmışsa, kuşkusuz Mesih’e bununla ilgili söyleyecek bir şey bulabilirsiniz.

KUŞKUYA KAPILMA

Günahkâr olman nedeniyle Mesih’in arzusunun seni kurtarmak olduğu konusunda kuşkuya kapılma. Günahkârları kurtarmak, Mesih’in üstlendiği bir görevdir. Kendisi bize şöyle demiştir: “Ben doğru kişileri değil, günahkârları tövbeye çağırmaya geldim” (Luka 5:32).

Kendini değersiz hissettiğin için bekleme. Hiçbir şey için bekleme. Hiç kimse için bekleme. Beklemek şeytandandır. Olduğun gibi öylece Mesih’e git. Ne kadar kötüyse ona başvurmaya o kadar çok ihtiyacın var demektir. Ondan uzak kalmakla kendini asla iyi edemezsin.

Duaların kekeme, sözlerin güçsüz ve dilin zayıf olduğu için korkma. Mesih seni anlar. Bir annenin bebeğinin ilk konuşmasını anlaması gibi kutsal Kurtarıcı da günahkârları anlar. Bir iç geçirmeyi, bir inlemeyi anlar.

Dualarına hemen bir yanıt alamadığın için umutsuzluğa kapılma. Sen konuşurken Mesih seni dinlemektedir. Eğer yanıt vermekte gecikirse, bunun yalnızca bilgece nedenlerden kaynaklandığını bil ve sabırlı olmaya çalış. Yanıt kesinlikle gelecektir. Vakit geçse de bekle. Çünkü yanıt kesinlikle gelecektir.

Ey okuyucu, kurtarılmış olmak için arzu duyuyorsan, bugün sana verdiğim öğüdü anımsa. Bunu dürüstçe ve yürekten bir şekilde uygula, o zaman kurtulmuş olacaksın!

BÖLÜM DOKUZ

Kutsallara Tavsiye

MÜCADELE

Son olarak dua edenlere hitap etmeme izin verin. Bu kitabı okuyanlardan bazılarının duanın ne olduğunu iyi bildiklerinden ve evlat edinilmiş olmanın getirdiği ruhu taşıdıklarından eminim. Böyle olan herkese, tavsiye niteliğinde ve teşvik edici olması bakımından kardeşçe birkaç söz söyleyeceğim. Tapınakta sunulan sunu belli bir yol izlenerek yerine getirilmiştir. Her tür sunu burada sunulamazdı. Bunu hatırlayarak dua konularımız ve tavırlarımız hakkında dikkatli olmalıyız.

Dua edenlere sesleniyorum, eğer Hristiyan yüreği hakkında bir şey biliyorsam o da dualarınızdan sıklıkla rahatsızlık duyduğunuzdur. Elçinin söz dünyasına asla girmezsiniz, “İyi bir şey yaptığımda, kötülük benimle birlikte varlığını sürdürür”, böylece bazen dizlerinizin üzerinde kalırsınız. Davut’un ne demek istediğini anlarsınız, “Boş sözden nefret ederim.” Yoksulken iman etmiş olan Hottentot ile empati yapabilirsiniz; Hottentot şöyle dua etmişti: “Rab, beni bütün düşmanlarımdan kurtar, bundan da öte beni, kötü bir insan olan kendimden kurtar.” Tanrı’nın çocukları arasında pek azı dua zamanını dua çatışması olarak görmez. Şeytan bizi dizlerimiz üzerinde dua ederken gördüğünde bize karşı özel bir öfke duyar. Başımızı derde sokmayan dualara büyük bir kuşkuyla yaklaşmamız gerektiğine inanıyorum. Duaların iyiliği konusunda hüküm vermekte zayıfız, bu nedenle bizi en az hoşnut eden dualar, Tanrı’yı en çok hoşnut edenlerdir. Öyleyse iman savaşındaki bir savaşçı olarak acı çekeyim, böylece size teşvik edici birkaç söz söyleyebileyim. Hiç değilse tek bir şeyi hepimiz duyumsarız: Dua etmeliyiz! Bundan vazgeçemeyiz, yolumuza devam etmeliyiz.

POZİSYON

Duada saygı ve alçakgönüllülük konusuna dikkatinizi çekmek isterim. Kim olduğumuzu ve Tanrı ile konuşmanın ne ciddi bir şey olduğunu asla unutmayalım. Tanrı’nın huzuruna aceleyle, özensizce ve laubali bir şekilde çıkmaktan kaçınalım. Kendi kendimize şunu söyleyelim: “Kutsal bir topraktayım. Bu, cennetin kapısında olmaktan farklı değil. Eğer söylediklerim, ifade etmek istediklerimi yansıtmıyorsa o zaman Tanrı’yı önemsemiyorum demektir. Eğer yüreğimde haksızlığa yer veriyorsam o zaman Rab beni

işitmeyecek.” Süleyman’ın şu sözlerini aklımızda tutalım: “Ağzını çabuk açma, Tanrı’nın önünde hemen konuya girme, çünkü Tanrı gökte, sen yerdesin” (Vaiz 5:2). İbrahim Tanrı ile konuştuğunda şöyle dedi: “Ben toz ve külüm.” Eyüp Tanrı ile konuştuğunda şöyle dedi: “Ben değersizim.” Biz de öyle yapalım.

Ruhsal olarak dua etme konusuna dikkatinizi çekmek isterim. Bununla şunu demek istiyorum, dualarımızda Ruh’un doğrudan yardımını alabilmek için çaba sarf etmeliyiz ve hepsinden öte, biçimcilikten kaçınmalıyız. Bunda çok fazla ruhsal bir şey yoktur ama zamanla bir biçim haline dönüşebilir, bu özellikle de kişisel dua için geçerlidir. Duygusuz bir şekilde ve kolayca en uygun sözcükleri kullanma konusunda bir alışkanlık edinebiliriz, böylece Kutsal Yazılar’a en uygun dilekçeyi ortaya çıkarabiliriz, tüm bunları mekanik bir şekilde ve duygusuzca yapabiliriz, neticede yenmiş olduğumuz eski alışkanlıklarımızın etrafında tekrar dolaşmaya başlayabiliriz. Dikkatli ve hassas bir şekilde özellikle bu noktaya temas etmek istiyorum. Günlük yaşamımızda gerçekleşmesini istediğimiz muhteşem şeyler olduğunu biliyorum ve bunları biçimsel olarak aynı sözlerle istemenin gerekli olmadığını belirtmek istiyorum. Dünya, şeytan ve yüreklerimiz her gün aynıdır. Her gün aynı eski temele dayanmalıyız. Ama bu noktada, çok dikkatli olmamız gerektiğini söylemem gerekir. Dualarımız, ana hatları itibariyle ve alışkanlık olarak bir biçime bürünürse, dularımızı Ruh ile kuşatıp giydirme konusunda çaba sarf edelim. Bir kitaba bağlı kalmadan adanmış bir şekilde edeceğimiz kişisel dualar, şükran duyacağım bir alışkanlıktır. Eğer doktorumuza vücudumuzun durumunu bir kitaba ihtiyaç duymadan açıklayabiliyorsak, o zaman Tanrı’ya da ruhsal durumumuzu anlatabiliriz. Kırık kaburgasının iyileşmesi sırasında bir insanın koltuk değneği kullanmasına bir itirazım yok. Koltuk değneği kullanmak, hiç yürüyememekten daha iyidir. Ama bu kişiyi tüm yaşamı boyunca koltuk değnekleri ile gördüğümde, bunda kutlamayı gerektirecek bir şey göremem. Onu, koltuk değneklerini fırlatıp atacak kadar güçlenmiş görmeyi isterim.

PRATİK

Dua etmenin günlük yaşamınızdaki düzenli bir iş haline gelmesi gerektiği konusuna dikkatinizi çekmek isterim. Her gün düzenli bir şekilde edilecek duanın değeri hakkında bir şey söylemek isterim. Tanrı her zaman bir düzen Tanrı’sıdır. Yahudiler’in kutsal tapınağında sabah ve akşam yapılan kurban törenlerinin saatleri, bir anlam taşımaları sürekli değişebilirdi. Düzensizlik, günahın meyvelerinden biridir. Ama bunu bir bağımlılık haline getirmek istemem. Söylemek istediğim şey, dua etmeyi her gün işinizin bir parçası haline getirmenizin ruhsal sağlığınız için çok gerekli olduğudur. Tıpkı yemeye, uyumaya ve işe zaman ayırdığınız gibi duaya da zaman ayırın. Kendi zamanınızı belirleyin. En azından sabahları dünya ile konuşmadan önce Tanrı ile konuşun; gece de dünya ile işinizi bitirdikten sonra Tanrı ile konuşun. Ama şunu aklınıza yerleştirin, dua günlük yaşamın en harika şeylerinden biridir. Onu kıyıya köşeye itmeyin. Ona arta kalan vaktinizi vermekten vazgeçin. Ne iş yaparsanız yapın, duayı işiniz haline getirin.

Dikkatinizi, duada azimli olmanın önemine çekmek istiyorum. Bu alışkanlığı bir kez edindiğinizde ondan vazgeçmeyin. Yüreğiniz bazen, “Zaten aile olarak bir dua zamanı yapmıştınız, kişisel duayı yapmasan bunun ne zararı olabilir ki” diyecek. Bedeniniz zaman zaman, “İyi değilsin, uykun var, yorgunsun, dua etmemelisin” diyecek. Zihniniz bazen, “Bugün katılman gereken önemli bir iş toplantın var, duayı kısa kes” diyecek. Bu tür tavsiyeleri verenin şeytanın kendisi olduğunu görün. Bu tavsiyeler, “Ruhunu ihmal et” der. Duaların her zaman aynı uzunlukta olması gerektiğini söylemiyorum, söylediğim şey şu: Hiçbir bahanenin sizi dua etmekten alıkoymasına izin vermeyin.

Pavlus, “Dua etmeyi sürdür” ve “Ara vermeksizin dua et” demiştir. Pavlus bu sözlerle insanın sürekli olarak dizleri üzerinde olması gerektiğini söylemiyordu, günlük dualarımızın yakmalık sunu gibi kalıcı ve sebatkâr olması gerektiğini söylüyordu. Öyle ki dualarımız ekim ve hasat zamanı gibi, yaz ve kış gibi, sürekli ve ara vermeksizin değişen mevsimler gibi, yalnızca kurban sunusunu yakıp tüketmekle kalmayan, aynı zamanda hiç sönmeyecek şekilde yanan sunaktaki ateş gibi olmalıdır. Şunu sakın unutmayın ki, sabah ve akşam dualarını sonu gelmez bir zincirle birbirine bağlıyor olabilirsiniz. Hatta işyerinde, şirkette ya da caddede sessizce kanat çırpın mesajlarınızı Nehemya’nın Artexerxes’in huzurunda yaptığı gibi Tanrı’ya gönderiyor olabilirsiniz. Ve Tanrı’ya ayırdığınız zamanın asla harcanmış bir zaman olmadığını düşünüyor olabilirsiniz. Bir ulus, haftada bir günü Şabat olarak Tanrı’ya ayırdığı için yoksul düşmez. Bir Hristiyan da benzer şekilde kendisini uzun vadede, duada azim gösterdiği için hiçbir zaman kayba uğrayan bir kişi olarak görmez.

DAVRANIŞ

Duanın ciddiyetinin önemine dikkatinizi çekmek istiyorum. Bir insanın ciddiyetini ispatlayabilmek için haykırması, çığlık atması, gürültülü bir şekilde konuşması gerekmez. Fakat yürekte, gayretli ve sıcak bir tavrımızın olmasının yanı sıra, yaptığımız şeye ilgi duyuyor olmamız önemlidir. Duanın işe yaraması için etkin bir gayret söz konusu olmalıdır. Kutsal Yazılar’ın dua ile ilgili olarak, “Haykırma, kapıyı çalma, güreşme, çalışma ve çaba gösterme” ifadeleri ile bize öğrettiği şey budur.

Kutsal Yazılar’ın verdiği örneklerle bize öğrettiği şey budur ve Yakup bunlardan biridir. Peniel’de “Bırak beni, gün ağarıyor” diyen meleğe şöyle demiştir: “Beni kutsamadıkça seni bırakmam” (Yaratılış 32:26). Daniel bir diğeridir. Tanrı’ya nasıl yalvardığına kulak verin: “Ya Rab, dinle! Ya Rab, bağışla! İşit ve davran, ya Rab! Ey Tanrım, adının hatırı için gecikme! Çünkü kent ve halk senindir” (Daniel 9:19). Rabbimiz İsa Mesih başka bir örnektir. Onun hakkında şöyle yazılmıştır: “Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı’ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı ve Tanrı korkusu nedeniyle işitildi” (İbraniler 5:7). Heyhat, bizim dualarımıza kıyasla bu ne kadar da farklıdır! Kıyaslandığında bizimkilere kıyasla ne kadar da ehlileşmiş ve sıcaktır. Tanrı birçoğumuza nasıl da, “Dua ettiğin şeyi gerçekten arzulamıyorsun” demektedir.

Bu hatayı düzeltmeye çalışalım. Lütuf kapısını daha kararlı çalalım. Yoldayken lütfun merhametine sahip olmazsak mahvoluruz. Şunu aklımızda tutalım, sıcaklıktan yoksun dualar ateşsiz kurban sunusuna benzer. Büyük hatip Demosthenes'in hikâyesini hatırlayalım, birisi ona gelip ricada bulunmuştu. Adam hikâyesini ciddiyetle anlatıncaya dek, Demosthenes onu dikkatli bir şekilde dinlememişti. Adam bunu gördü ve endişeli bir şekilde anlattığı her şeyin doğru olduğunu haykırdı. "Ah" dedi Demosthenes, "Şimdi sana inanıyorum."

Dikkatinizi imanla edilen duanın önemine çekmek istiyorum. Dualarımızın Tanrı tarafından duyulup duyulmadığını öğrenmeye gayret ederiz, eğer Tanrı'nın arzusu doğrultusunda dilemişsek yanıt verilecektir. Bu, İsa Mesih'in bize yalın bir emridir: "Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dilediğiniz yerine gelecektir" (Markos 11:24). Ok için tüy neyse, iman da dua için odur, o olmadan dua hedefini vuramaz. Dualarımızda imanla isteme konusunda bir alışkanlık edinmeliyiz.

Kendimiz ile birlikte bazı vaatleri almalı ve Tanrı'ya şöyle seslenmeliyiz: "Rab, işte senin kendi sözlerine dayanan vaatlerin. Bize söylediğin şeyi yerine getir." Bu, Yakup'un, Musa'nın ve Davut'un alışkanlığıydı. 119. Mezmur tamamen bu tür isteklerle doludur: "Senin sözün uyarınca." Hepsinden öte, dualarımıza beklediğimiz cevapları alabilme konusunda bir alışkanlık kazanmalıyız. Açık denizlere gemilerini gönderen tüccarlar gibi davranmalıyız. Bazı geri dönüşler görmedikçe tatmin olmamalıyız. Heyhat, Hristiyanların bunun gibi eksik kaldığı bazı noktalar vardır. Yerusolim'deki kilise Petrus'un hapse atılması sırasında ara vermeksizin dua etmişti, ama duaları yanıtlandığında buna inanmakta güçlük çektiler (Elçilerin İşleri 12:15). Şu ciddi bir sözdür: "Özensiz insanın duası aracılığıyla elde ettiklerine bakmak, üstünkörü edilen duanın da en iyi göstergesidir."

Dikkatinizi duadaki cesarete çekmek istiyorum. Bazı insanların dualarında aşına olduğum bir uygunsuzluk söz konusudur ve bunun için şükran duymam beklenmesin. Ama bir de kutsal bir cesaret söz konusudur, öyle ki bu cesaret fazlasıyla arzulanmalıdır. Musa'nın örneğindeki gibi bir cesareten söz ediyorum. Musa Tanrı'ya, İsrail'i yok etmemesi için yalvardığında şöyle seslendi: "Neden Mısırlılar, 'Tanrı kötü amaçla, dağlarda öldürmek, yeryüzünden silmek için onları Mısır'dan çıkardı' desinler? Öfkelenme, vazgeç halkına yapacağın kötülükten" (Mısırdan Mısır'dan Çıkış 32:12). Bu tür bir cesareti, İsrail'in çocukları bozguna uğradıkları zaman Yeşu da da görmekteyiz: "Ya sen, ya Rab, kendi yüce adın için ne yapacaksın?" (Yeşu 7:9). Luther de benzer şekilde son derece cesurdu. Onun dua ettiğini duyan biri şöyle demişti: "Duası ruhla ve güvenle dolu. Tanrı'dan dilerken gösterdiği saygı, aynı zamanda taşıdığı umut ve güven çok sevdiği babasıyla ya da bir dostuyla konuşur gibidir." Bu cesaret 17. yüzyılda İskoç Bruce'u diğerlerinden ayıran şeydi. Dualarının, "Cennete fırlatılan yıldırımlar" gibi olduğu söylenir. Korkarım biz bu noktada eksikiz. İmanlıların ayrıcalıklarının yeteri kadar farkında değiliz. Gerektiği kadar yalvarmıyoruz, "Rab, senin halkın değil miyiz? Bu senin bereket

almamız gereken zaferin değil mi? Bu nedenle müjdenin onurunun artması gerekmiyor mu?”

DİLEMEK

Dikkatinizi duadaki doluluğa çekmek istiyorum. Rab’bin bizi, uzun uzun dua eden Ferisiler ile ilgili örnek ve dua sırasında anlamsız sözleri tekrarlayıp durmamamız konusunda uyardığını unutmuş değilim. Aynı zamanda unutamayacağım başka bir şey de, Rab’bin tam bir adanmışlıkla gece boyunca Baba Tanrı’ya dua ediyor oluşunu onaylamasıdır. Ne olursa olsun, günümüzde fazla dua ederek hata etmemiz pek olası değildir. Aksine birçok imanlının çok az dua ettiğinden endişe etmemiz gerekmez mi? Hristiyanlar duaya yeteri kadar zaman ayırmamaktadır, toplama bakıldığında bu çok az değil midir? Bu soruların tatminkâr bir şekilde cevaplanabileceğini sanmıyorum. Korkarım birçoğunun bireysel adanmışlığı ıstıraplı, eksik ve sınırlıdır, öyle ki iyi kötü yaşıyor olduklarını göstermeye yetecek kadardır. Tanrı’dan pek az şey talep ediyor gibidirler. Görünüşe göre Tanrı’ya itiraf edecekleri pek az şeyleri, ondan pek az istekleri ve ona pek az şükranları vardır. Ne var ki, bunların tümü yanlıştır. İmanlıların geçinemediklerine yönelik şikâyetlerini duymaktan daha yaygın başka bir şey yoktur. Bize, lütufta istedikleri kadar büyüyemediklerini söylemektedirler. Birçoğunun diledikleri ölçüde lütfâ sahip olabilecekleri konusunda kuşku duymamak mümkün müdür? Gerçek olan, çok az diledikleri için çok azına sahip oldukları değil midir? Zayıflıklarının nedeni büyümelerinin durmuş olmasında, bücrlüklerinde, kısaltılmışlıklarında, aceleciliklerinde ve sığılıklarında saklıdır. Böyledirler çünkü Tanrı’dan dilemezler. Mesih’te gergin kişiler değiliz, aksine kendimizi buluruz. Rab, “Ağzını açtığında, ben sana söylemen gerekeni sana bildireceğim” demektedir. Ama biz beş veya altı kez yere serilmesi gerekirken üç kez yere serilen İsrail Kralı gibi yerdeyizdir.

Dikkatinizi duanın belirliliği üzerine çekmek istiyorum. Tanrı’nın önüne genel kapsamlı bir dilekçeyle çıkmamalıyız. Lütf tahtının önüne gelmeden önce ne istediğimizi açıkça belirlemeliyiz. Günahkâr olduğumuzu itiraf etmemiz yetmez, işlediğimiz ve vicdanımızın bize söylediği günahları tek tek belirtmeliyiz. Kutsallaşmayı dilemek yeterli değildir, eksikliğini duyduğumuz lütufları tek tek belirtmeliyiz. Rab’be başımızın deritte olduğunu söylememiz yetmez, sorunları tek tek belirtmeli ve özelliklerini ortaya koymalıyız. Yakup, kardeşi Esav’dan korktuğu zaman böyle yapmıştı. Rab’be tam olarak korktuğu şeyin ne olduğunu açıklamıştı (Yaratılış 32:11). İbrahim’in uşağı da efendisinin oğlu için bir eş ararken tam olarak böyle yapmıştı. Tanrı’nın huzurunda tam olarak ne istediğini açıklamıştı (Yaratılış 24:12). Pavlus da bedenindeki diken için böyle yapmış, Rab’be yalvarmıştı (2. Korintliler 12:8).

Bu gerçek iman ve güvencedir. Tanrı’nın önünde dile getirmek için hiçbir şeyin çok küçük olmadığına inanmalıyız. Doktora hasta olduğunu söyleyen ama hastalığının hiçbir özelliğini anlatmayan hasta için ne düşünmeliyiz? Kocasına mutsuz olduğunu söyleyen kadının bunun nedenini anlatmaması hakkında ne düşünmeliyiz? Babasına

başının dertte olduğunu söyleyen ama bunun nedenini söylemeyen çocuk hakkında ne düşünmeliyiz? Mesih ruhun gerçek güveyidir, yüreğin gerçek fizyoterapisti, tüm halkının gerçek babasıdır. Onunla iletişimimizde açık sözlü olalım, ondan hiçbir sır saklamayalım, ona tüm yüreğimizi açalım.

Dikkatinizi duanın aracılığına çekmek istiyorum. Hepimizin bencil bir doğası vardır, bencilliğimiz benliğimize bağlıdır, hatta iman ettiğimiz zaman bile bu böyledir. Yalnızca kendi ruhumuzu, ruhsal çatışmalarımızı, imandaki ilerleyişimizi düşünme ve diğerlerini unutmama konusunda eğilimimiz vardır. Bu eğilime karşı, dualarımız da dahil olmak üzere her zaman kendimizi gözlemlemeli ve bununla mücadele etmeliyiz. Ruhumuzu halka açmak için çaba göstermeliyiz. Lütuf tahtı önünde diğer isimlere de kendi ismimizin yanında yer vermek için kendimizi buna yönlendirmeliyiz. Yüreğimizde tüm dünyayı taşımak için çaba göstermeliyiz: imansızları, Yahudiler'i, Katolik Roma'yı, gerçek imanlıların bedenini, Protestan kiliselerini, yaşadığımız ülkeyi, ait olduğumuz topluluğu, geçici olarak konuk olduğumuz ev halkını, arkadaşları ve ilişkilerimizin bizi bağladığı kişileri. Bunların her biri ve hepsi için dualarımız aracılığıyla Tanrı'ya yalvarmalıyız.

Bu en büyük hayır işidir. Beni dualarında en çok hatırlayan kişi beni en çok seven kişidir. Bu ruhsal sağlığımız için gereklidir. Bu duygudaşlığı arttırır ve yüreğimizi genişletir. Bu kilisenin yararı içindir. Müjdeyi yaymak üzere mekanizmanın tüm tekerleri dua ile hareket eder. Musa gibi dağda araya girenler, Yeşu gibi savaşanlar bunu Mesih için yapmaktadır. Bu, Mesih gibi olmaktır. O Baba'nın önünde Başkâhin olarak halkının adını taşır. Bu Mesih gibi olma ayrıcalığıdır! Bu Mesih'e hizmet edenlere gerçek bir yardımdır. Eğer bir topluluk seçmem gerekiyorsa, ben dua eden insanları seçerim.

ŞÜKRETMEK

Dikkatinizi dualarınızda şükretmenin önemine çekmek istiyorum. Tanrı'dan dilemek ile Tanrı'ya şükretmek farklı şeylerdir. Kutsal Kitap'ta dua ile şükretme arasında yakın bir ilişki olduğunu görüyorum. Bu nedenle içinde şükran barındırmayan bir duanın gerçek bir dua olamayacağını söyleme cesaretinde bulunuyorum. Pavlus'un şöyle demesi boşuna değildir: "Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin (Filipililer 4:6). "Kendinizi duaya verin. Duada uyanık kalın, şükredin" (Koloseliler 4:2). Cehennemde değilsek bunun nedeni Tanrı'nın merhametidir. Cennet umudumuz varsa bunun nedeni Tanrı'nın merhametidir. Ruhsal ışığın bulunduğu bir yerde yaşıyorsak bunun nedeni Tanrı'nın merhametidir. Ruh tarafından çağrılmış ve meyveleri isteğimiz doğrultusunda toplayamıyorsa bunun nedeni Tanrı'nın merhametidir. Hâlâ hayattaysak ve henüz Tanrı'yı aktif ve pasif şekilde yüceltme fırsatımız varsa bunun nedeni Tanrı'nın merhametidir. Bu düşünceler Tanrı ile her konuşmamız sırasında aklımızda bulunmalıdır. Kuşkusuz hayatta olmamızı sağlayan karşılıksız lütfunu ve sonsuza dek sürecek sevgi dolu iyiliğini bizden esirgemeyen Tanrı'yı kutsamadan, dudaklarımızı dua etmek için asla aralamamalıyız.

Yüreği şükran duygularıyla tamamen dolmamış kutsal hiç kimse yoktur. Pavlus'un şükrederek başlamadığı hiçbir mektubu yok gibidir. Whitefield gibi geçmiş yüzyılda yaşamış ve Bickersteth gibi günümüzde yaşayan kişiler, şükran duygularıyla doludurlar. Ey okuyucu, eğer günümüze ışık saçacak ve parlayacak, şükran dolu bir ruhla coşmalıyız. Dualarımız şükranla dolsun!

UYANIK OLMAK

Dikkatinizi dualarınız ile ilgili olarak uyanık olmanın önemine çekmek istiyorum. İman söz konusu olduğunda dua için her şeyden önce uyanık kalınmalıdır. Gerçek iman burada başlar, büyüme de bozulma da yine aynı şekilde burada başlar. Bana bir adamın dualarının ne üzerine olduğunu söyleyin, ben de size onun ruhsal durumunu söyleyeyim. Dua, ruhsal nabzın attığı yerdir. Bu yolla insanın ruhsal sağlığı test edilebilir. Dua ruhsal bir barometredir. Bu şekilde yüreğimizin adil mi, yoksa hilekâr mı olduğunu anlayabiliriz. Bireysel adanmışlığımızı sürekli bir incelemeden geçirmemiz gerekir. İmanımızın uygulamasına ilişkin öz buradadır. Vaaz ve dualar, yöntem, toplantılar, imanda olgun kişilerin paydaşlıkları hep iyi şeylerdir. Ancak bunların hiçbiri ihmal edilen kişisel duanın yerini tutamaz. Yüreğinizi Tanrı'nın topluluğu adına sarsacak ve çok daha fazla dua etmenizi sağlayacak yerleri, toplulukları ve paydaşlıkları iyi belirleyin.

Uyanıklığınız tam da bu noktada olmalıdır. Sizi, en çok hangi uğraşların ve arkadaşların ruhsal çerçevede tuttuğunu ve Tanrı ile konuşmaya hazırladığını gözlemleyin. Sizi Tanrı'dan hızla uzaklaştıran ya da ona bağlayan şeyler bunlardır. Eğer dualarınıza gereken önemi verirsiniz hiçbir şey kolay kolay ruhunuza zarar veremez.

Bu noktaları kişisel kararınızı vermeniz için önünüze getiriyorum. Bunu bütün alçakgönüllülüğüm ile yaptığımı bilmelisiniz. Bu uyarılara benden daha fazla ihtiyaç duyan birini tanımadığımı da belirtmeliyim. Bunların Tanrı'nın gerçekleri olduğuna inanıyorum ve bunları hem kendimin, hem de sevdiklerimin daha fazla duyumsamasını istiyorum.

İçinde bulunduğumuz zamanın dua ederek geçirilen zaman olmasını istiyorum. Günümüzün Hristiyanlarının dua eden Hristiyanlar olmasını istiyorum. Kilisenin dua eden bir kilise olmasını istiyorum. Yüreğimin arzusu ve duam, bu yöntemin yayılarak tüm Hristiyanlara dua etme ruhu vermesidir. Şimdiye kadar hiç dua etmemiş olanların doğrulup Tanrı'yı adıyla çağırma, dua etmeye başlamalarını ve doğru bir şekilde dua ettiklerini görmek istiyorum.

"İnsan her zaman dua etmeli."

— LUKA 18:1

